

Kristen Amby: Denne Tid af Natten egner sig vel næppe til en principiel Forsvarsdebat. Ja, jeg siger en principiel Forsvarsdebat, jeg mener virkelig, at der er konstateret en næsten afgrundsdyb Forskel paa det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaards og i hvert Fald mit Partis Mening om Forsvarsspørgsmaalet. Jeg har ikke hørt det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard i sin Kritik indvende noget imod, at Landets unge uden Vaaben eller med de Vaaben, de fik kastet ned fra Luften, under værre Forhold end under en ordinær Krig, griber til Vaaben i Kamp mod Fjenden; det maa de godt, det kræver deres Instinkt af dem, at de gør. Nogle af dem begyndte endda, naar Kampen var aldeles udsigtsløs og haabløs. Det er det, vi har oplevet. Frihedsbevægelsen her i Danmark er jo ikke noget udefra kommende. Den var Udtryk for noget, der boede i selve Folkets og dets Ungdoms Sjæl, og naar den blev saa stærk og paa mange Maader maaske fik en Karakter, som den gjorde, var det vel bl. a., fordi der var noget, der var slaaet ind den 9. April. For det er nemlig ikke sandt, hvad det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard sagde om, at vi ikke behøvede at skamme os den 9. April, for det gjorde vi. (*Olof Pedersen:* Det behøvede vi da ikke!). Jeg følte det i hvert Fald som en Skam, det kan jeg forsikre det ærede Medlem, en Skam over, at vi ikke var forberedt. Hvad skulde vi ofre Millioner og Millioner paa Forsvarsberedskab for, hvis det ikke skulde bruges i en given Situation? Hvad der skete i de Dage, der gik forud, kan vi tale om til sin Tid, naar Kommissionen har fuldendt sit Arbejde, det er slet ikke det, jeg tænker paa her, men det, som vi vist alle har Medskyld i, jeg vil heller ikke fritage det konservative Parti for en vis Medskyld — det kunde ikke falde mig ind. Man skulde paa et langt tidligere Tidspunkt have sat meget mere ind her. Vi har forblødt politisk paa det Spørgsmaal i mange Aar, vi tog et Brud i sin Tid med det ærede Venstreparti paa det. Men der skete altsaa dette, at Landets Ungdom den 9. April ikke fik Lov til at kæmpe, men kæmpes skulde der, og det blev der. Det er derfor, vi siger: aldrig mere 9. April. Det er ikke en udenrigspolitisk Vurdering, der her er Tale om, ærede Medlem, det spørger et Lands Ungdom ikke efter, naar Landets Skæbne staar paa Spil. Saa griber den — det har jo vist sig — til Vaaben, den kender ingen anden Udvej. Disse Instinkter er lige saa virkelige og rationelle som alle rationalistiske

Betragtninger. Det er det, det ærede Medlem og hans Parti ikke forstaar, og derfor bliver Skellet ved at være mellem os.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bomholt har Ordet for en kort Bemærkning.

Bomholt: Det ærede Medlem Hr. Rager er jo Kapacitet paa Elektricitetsomraadet, og det er derfor paa Forhaand lidt farligt at diskutere med ham. Jeg vil dog mene, at det ærede Medlem i dette Tilfælde har misforstaaet det Kapitel 8, han omtaler, i „Fremtidens Danmark“. Der er ikke Tale om i dette Kapitel at socialisere Elektricitetsværkerne og allermindst de kommunale Elektricitetsværker, der i Sandhed er socialiseret og henhører under Kommunerne. Det drejer sig heller ikke om deres økonomiske Administration, der naturligvis varierer fra Kommune til Kommune, idet det jo er Borgerne selv, der gennem de enkelte Kommunestyre administrerer Elektricitetsværkerne; og hvorledes Borgerne administrerer dem, maa Borgerne selv paa det lokale Omraade i nogen Grad være medbestemmende om. Men det, der er det centrale i dette Kapitel, er, at der bør ske en Koncentration og en Rationalisering af hele Spørgsmaalet. Vi kender det fra Jylland, Østjylland, og delvis ogsaa Vestjylland, hvor vi med stort Besvær har faaet oprettet Sableskinner. Det er jo givet, at hvis hele Landets Elektricitetsforsyning blev indføjet i et stort Net, vilde det medføre hensigtsmæssige Virkninger, og det er under Hensyn hertil, at man foreslaar en Udvidelse af Elektricitetsraadet og dets Beføjelser.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Bertel Dahlgaard: Nej, det ærede Medlem Hr. Kristen Amby tager fejl. Der var slet ikke den afgrundsdybe Forskel mellem det ærede Medlems Opfattelse og min Opfattelse; men det ærede Medlem erkender blot ikke, hvordan Forholdene er, og hvordan baade han og jeg og de, der hylder det ærede Medlems Anskuelse, og de, der hylder min, handler i givet Tilfælde. Det ærede Medlem siger, at det dybeste Instinkt handler man efter, naar man griber til Vaaben og vægter sig, som man kan. Ja, det er et dybt Instinkt; men der er et andet dybt Instinkt, der gaar ved Siden af dette oprindelige. Det er det andet oprindelige Instinkt, det er at handle efter Fornuften,